

Marie Hankel,
Vana espero

Somero alvenis,
Per floroj nin benis,
Varmega la tero
Kaj viva l'espero!
Nun ridas la suno
Al ni de l'aŭtuno –
Ser ĉiel nur ploroj,
malgajaj la koroj!
Ho, kial vi plendas?
Ni fruktojn atendas,
Sed nuda la tero –
Kaj vana l'espero!
Tamen!
Laboro senlaca,
Persista kaj paca,
Kvazaŭ nur prove
Penadas denove
Kun timo kaj tremo,
Per diligentemo.
Proksiman la jaron
Ni trovos fruktaron.

*Verkinto de tiu ĉi Esperanta poemo estas MARIE HANKEL (nask. Dippe, *1844-02-02 – †1929-12-15).*

Arg-815-1635 (2013-02-03 14:22:25)

Mi, Manfred Retzlaff, trovis tiun ĉi poemon en la kongres-libro (sur paĝo 35) de la 55a. IFEF-kongreso, kiu okazis en Dreseno, de la 10a ĝis la 16a de Majo 2003.